

טיפוס

עלון המועדון האלפיני הישראלי

גיליון נובמבר 1997

תוכן העניינים

רשימת השתלמויות 1
רשימת פעילויות 1
הודעות הוועד 1
דבר העורך 1
טיפוס בשמורות הטבע 3
סדר היום לישיבה השנתית של המועדון 4
סין / יוחאי ליליאור 4
על חבלים וקשרים / אנדריאה ענתי 5

הודעות הוועד

- ב 29 בנובמבר תיערך פגישה של פורום המדריכים של המועדון. לפרטים נוספים לפנות למיכה.
- הישיבה השנתית של המועדון האלפיני תיערך במוצאי שבת ה- 20 בדצמבר בשעה 21:00 בבסיס הצבאי במכון וינגייט. כל חברי המועדון מוזמנים.
- קורס מדריכי טיפוס שלב א' יערך בחנוכה בתאריכים 24 - 30 בדצמבר. לפרטים והרשמה לפנות למיכה.
- קורס מדריכי טיפוס שלב ב' יחל בקרוב, לפרטים והרשמה לפנות לדורון נצר, טל' 04-8214418.
- הסמכת מדריכי שלב ג' חדשים החלה.
- חברי המועדון מתבקשים להעביר את דמי החבר לשנת 1998. ניתן יהיה לעדכן פרטים אישיים באסיפה השנתית. הפרטים החשובים להנפקת הכרטיסים הם: שם בעברית ובאנגלית (כמו בדרכון), מספר דרכון, כתובת ותמונה. בשנה הבאה נגסה להדפיס את התמונות על כרטיסי החבר ולכן נא לצרף תמונה טובה וברורה כדי שאפשר יהיה לסרוק אותה בהצלחה.

חברי הועד

אלון אייזנברג	08-9723016
קובי בן חמו	03-9025569
אריק לרנר	03-7316968
מיכה יניב	02-6789478
ניר פיטרמן	02-5834030

דבר העורך

הקיץ מתקרב אל סופו ועמו מסתיימת עוד עונת טיפוס. השנה ראינו את מספר המטפסים בארץ גדל והרמה עולה בקצב מהיר. מטפסים ישראלים רבים נסעו השנה לטפס באתרים שונים בחו"ל. הקמפינג של כריסטיאן בורדון, צרפת, ראה השנה מספר גדול במיוחד של מטפסים

רשימת השתלמויות

1: השתלמות חילוץ (1), חילוץ מוביל. 10.1.98. גיא בן הינום, 10:00 בבוקר. (מיכה יניב).
2: השתלמות חילוץ (2), סיפורי תאונות ותחקירים, שיקולי חילוץ, מערכות הרמה. 15.2.98. (עידן פרץ).
3: הרצאה + שקופיות, הרים גבוהים. 5.3.98. (אבנר רוטשילד)
4: השתלמות בנושא קשרים. 1.4.98. (אנדריאה ענתי).
בכל עלון יפורסמו פרטים על ההשתלמויות הבאות. ההשתלמויות במחיר סמלי של 10 שקלים לחברי מועדון (לכיסוי הוצאות הדפסת חומר ההשתלמות). למטפסים שאינם חברי מועדון ההשתתפות בתשלום 50 ש"ח להשתלמות. לפרטים נוספים והרשמה לפנות למיכה. נשמח לקבל הצעות לנושאים נוספים.

רשימת פעילויות

6.12.97	המחצבה הקדומה בזכרון יעקב.
27.12.97	בית אריה, המצוק המרכזי.
17.1.97	עין פארה.

פעילויות המועדון האלפיני מיועדות לחברי מועדון בלבד, ואינן תחליף לקורס טיפוס מסודר. מטפסים שאינם חברי מועדון יכולים להגיע לפעילות ולהרשם שם (אם יש מקום). על המשתתפים להביא עימם את כל הציוד. מספר המקומות מוגבל, נא להרשם מראש. בכל עלון יפורסמו פרטים על הפעילויות הבאות.
לפרטים והרשמה נא לפנות לעודד 06-6290720.

ישראלים (יותר מעשרים). מטפסים משלנו טיפסו השנה באלפים הצרפתיים והשוויצריים ואפילו ביוסמיטי בארה"ב. בואדי ראם בירדן מתחילים להתרגל לראות ישראלים ולשמוע עברית, והאתר הולך ותופס את מקומם של המצוקים הגדולים של ההר הגבוה בסיני. רק בארץ עצמה עדיין מתייחסים אלינו כאל שיקוץ, משהו מפלצתי המערער את שלוותן של אימותינו ומקים את הפקחים של רשות שמורות הטבע מן הסיאסטה שלהם אל המטרה הקדושה של תפיסת המטפסים פורעי החוק בזמן שהם מטפסים על הבולדרים של הפרסה של נחל נקרות.

נציגי המועדון האלפיני מנסים כבר שנים רבות לשכנע את רשויות שמירת הטבע לתת רשות לטפס באתרים שונים בארץ. אתרים כמו נחל עמוד, מצוק הארבל ורבים אחרים נותרו חסומים בפנינו. אי אפשר להתעלם מן ההצלחה של פתיחת האתר בנחל שיל ה והפריחה של הטיפוס באיזור המרכז שבאה בעקבותיו, והשאיפה היא שכך יהיה גם עם אתרים נוספים.

בעלון הזה אנו מפרסמים מאמר שכתב עופר ריבלין, מטפס מזה מספר שנים שעבד כפקח ברשות שמורות הטבע. במאמר מתואר נסיון של המועדון בשיתוף עם דוברת הרשות להגיע לאיזושהי הסכמה כך שאינטרסים של שמירת טבע יוכלו לחיות ביחד עם הצורך והביקוש ההולך וגובר לאתרי טיפוס.

ניר ומיכה

מתוך "ידיעון" רשות שמורות הטבע מס' 52 - ספטמבר 1996

טיפוס בשמורות הטבע

עפר ריבלין, פקח בשמורת עין-גדי

הטיפוס והגלישה שונים במהותם ומכאן הם שונים גם באופי פעילותם ובמידת הפגיעה בטבע הטמונה בכל אחד מהם:
הטיפוס (Climbing) הוא ענף ספורט שנעשה בקבוצות קטנות מאד (מזוג אחד ועד שלושה זוגות), באתר אחר: קיר, מפל, גדת נחל או מצוק. בסיס הפעילות הוא תחתית המצור ולאחר הטיפוס יורדים חזרה לבסיס. במהלך הטיפוס שומרים המטפסים על שקט.
הגלישה - סנפלינג (Rappelling) אינה מוכרת כענף ספורט ומהווה דרך נוספת לטיול. הפעילות מתבצעת בד"כ לאורך מסלול הטיול.
גלישת קניונים (Canyoning) היא התקדמות לאורך נחל וגלישה במפליו, דוגמת נחל רחף או קומראן.
גלישת מערות (Caving) היא גלישה לתוך מערות דרך פיר או ארובה והמשך הטיול בתוך המערה, דוגמת ארובת השועל שיורדת לתוך מערת סדום.
הגולשים מטיילים בדרך כלל בקבוצות גדולות, פעילותם מתפרסת לכל אורך המצוק והם מתארגנים בראשו. ההמתנה 'בתור' לגלישה יכולה לארוך שעות והיא בהכרח רעשנית.
ספורטאי הטיפוס בארץ מאוגדים ברובם במועדון האלפיני, ואילו הגולשים אינם מאוגדים בשום מועדון, אלא הם מצטרפים לטיולי גלישה מאורגנים ושאינם מאורגנים.
ספורט הטיפוס בעולם הוא ספורט נפוץ מאד, וגם בארץ הוא כבר לא ענף אזוטרי אך עדין בשלבי התפתחות ראשונים. יש בארץ כבר כמה בתי ספר לטיפוס והרבה מדריכים פרטיים. עם הזמן הביקוש עולה ונפתחים עוד בתי ספר. רשות שמורות הטבע התעלמה עד היום מהתפתחות זו והתייחסה אל ציבור המטפסים כאל בודדים, לכן גם הטיפול היה בהתאם - תפיסת עבריינים במסגרת פיקוח רגיל או לעתים במבצעים של תפיסה והחרמת ציוד באתרי הטיפוס האסורים הידועים.
כיום ציבור המטפסים גדול מאד ועם התפתחות תרבות הפנאי הוא רק ילך ויגדל. הטיפול בתופעה בשיטה של 'כיבוי שרפות' הוא לדעתי רע מאד לכל הצדדים: לשמירת הטבע - כי הפקחים מצליחים לתפוס רק מיעוט וגם זאת בעיקר לאחר שהנזק כבר נעשה; לפקחים שבאזור שלהם נמצא אתר שמטפסים בו הרבה למרות האיסור על פי הרשות (כמו אתר מגדים שבדרום מערב הכרמל), אתר כזה גורם לעומס עבודה נוסף על זה הרגיל, הנזק לתדמית הרשות בעיני המטפסים, שמביא לחוסר רצון בקרבם לשיתוף פעולה איתה (שמוביל שוב לעומס עבדה לפקחים ולפגיעה בערכי טבע), וכמובן נגרם גם עוול לציבור המטפסים - שנדחק לקיר, ולכן חלק גדול מחליטים ש"כדי לטפס בארץ הזו, אין לנו ברירה אלא להיות עבריינים".
לדעתי הרשות חייבת להוציא את הראש מהחול ולהיכנס למעורבות פעילה בענף זה לפני שיהיה מאוחר מדי ונעמוד מול ציבור ענק שלא נשלט על ידי אף אחד ושאין לו די אתרים לפעול בהם. כבר היום, יש מחסור באתרים כאלה, בעיקר באזורים של צפון הארץ ומרכזה.
ראשית על הרשות לתמוך באופן פעיל במועדון האלפיני, ולהביא לכך שרוב המטפסים בארץ, אם לא כולם, יהיו מאוגדים במועדון. דבר זה אפשרי לדעתי באמצעים פשוטים יחסית כפי שאפרט בהמשך.
ברצוני להציע כאן תכנית כוללת, אך כד שהיא תעבוד צריך יהיה לבצע את כולה. הגורם החשוב ביותר והעומד מעל לכל בעניין זה הוא שמירת הטבע, והוא גם הגורם שהכי נפגע מהמצב כפי שהוא היום. ההנחה הראשונית שלי היא שרוב המטפסים מעונינים בשמירת הטבע, אלא שהם חסרים ידע בתחום זה, והם אינם מודעים לגודל הנזק שהם עלולים לגרום.
המטרה היא להגיע למצב של שליטה בציבור זה בכל הנוגע לשמירת הטבע וקל להגיע אליהם דרך המועדון האלפיני. על רשות שמורות הטבע והמועדון האלפיני לפעול ביחד.
הרשות יכולה להביא את המטפסים לרצות להיות חברים במועדון האלפיני על ידי זכויות שיינתנו רק להם, אך כדי להיות חברי מועדון יהיה עליהם לעמוד בקריטריונים מסוימים (של שמירת הטבע).
אני מדבר על התערבות מאד פעילה של הרשות התחום הטיפוס. ציבור המטפסים מצידם ירצו בהתערבות זו כדי לזכות במה שהרשות יכולה לתת להם. גם בתי הספר ללימוד טיפוס ירוויחו מהקשר, כפי שנראה בהמשך.
ההדרכה של פעילות אלפינית בארץ חייבת להיות מאורגנת עם פיקוח של הרשות בכל הקשור בשמירת טבע ועם פיקוח של המועדון האלפיני או הוועדה המקצועית במכון וינגייט על כל הקשור בבטיחות ורמה מקצועית. כדי לפשט ולייעל את הדברים, המועדון יפקח בכל התחומים, אך הוא יונחה על ידי רשות שמורות הטבע בנושאי שמירת הטבע. המועדון או הוועדה המקצועית צריכים להחליט מה הם הקריטריונים שהמדריכים ובתי הספר צריכים לעמוד בהם (כולל הדרכה לשמירת טבע, בהנחיית הרשות) ולספק אישורים של עמידה בתקן. המועדון יפרסם רשימה של המדריכים ובתי הספר העומדים בתקן בצירוף אזהרה לציבור מלימוד אצל מדריכים פיראטיים. הפרסום יכול להיעשות גם במגזין "ארץ וטבע" שהרשות שותפה בהוצאתו. חניכים שיסיימו את לימודי הטיפוס בבתי ספר מוסמכים יקבלו אוטומטית חברות במועדון האלפיני, כפי שנהוג היום ב"מצוקי דרגות" למשל. בתי ספר לגלישה שיוכרו על ידי הרשות יספקו למסיימים תעודה מתאימה (שיופיע בה סמל הרשות או כיתוב אחר שיוכר על ידי הרשות).
הרשות תספק הדרכה ראשונה בנושאי שמירת הטבע לכל המדריכים שבמועדון או לבתי הספר המוסמכים ותדאג להשתלמויות למדריכים מדי פעם בפעם או לעדכון בנושאים אלה בחוזר שיחולק למדריכים באמצעות המועדון.
כל חברי המועדון יקבלו דפדפת עם הסבר על שמירת הטבע בכלל ובטיפוס בפרט. כדאי אולי גם לחייב את כל החברים לחתום על הצהרה שהם מתחייבים לשמירת הטבע ומודעים לעונשים הצפויים במקרים של עברות או פגיעה בטבע.
מובן שאם ניתן, כדאי לעשות 'משהו עם שיניים' כמו רשיון הדרכה שיכול להישלל על ידי המועדון או הרשות למי שלא עומד בתקן או עובר על הנחיות הרשות.
הרשות צריכה לעשות מאמץ ולתת אישורים לאתרי טיפוס נוספים. דבר זה ינתב את המטפסים לטפס במקומות שהסיכון בהם לטבע נמוך יחסית ויוריד את הלחץ מהאתרים הרגישים יותר לטיפוס. אני בטוח שכשלמטפסים תהיה מודעות לשמירת טבע והם יקבלו היתר מהרשות לפעול בדי אתרים אטרקטיביים ברחבי הארץ הם לא יפעלו יותר באתרים הרגישים וכך כל הצדדים יצאו נשכרים (הטבע, המטפסים והרשות).
ברצוני להציע דרך לעשות זאת:

ראשית, המועדון יעביר לרשות רשימה של האתרים שבהם הם מעונינים לפעול. רשימת האתרים תחולק למחוזות השונים של הרשות וכל מחוז יהיה אחראי לאישור האתרים שבשטחו. האתר יאושר בידי הפקח שבתחום פיקוחו הוא נמצא ובידי ביולוג השמורה או המחוז שאליו הוא שייך.

האתרים המאושרים יחולקו לשלושה סוגים על פי רגישותם:

1) אתר לטיפוס בלבד - יינתן היתר לטיפוס לחברי המועדון האלפיני בלבד או לטיפוס בהשגחת מדריכי המועדון. למטפסים באתרים בעלי רגישות גבוהה יחולק דף הנחיות מיוחד ובו כללים מחמירים למניעת פגיעה בו ובערכי הטבע שבו. דבר זה ישמש כתמריץ נוסף למטפסים להצטרף למועדון.

2) אתר לטיפוס וגלישה - חופשי, דוגמת נחל קומראן.

3) אתר לטיפוס וגלישה בעל רגישות גבוהה - באתרים אלו יינתן היתר רק לחברי המועדון האלפיני, למדריכי גלישה שהוסמכו בבתי ספר ובהשגחת הרשות ולחניכי בתי ספר אלו.

האתרים יצוינו ברשימות מיוחדות ויסומנו באמצעות שילוט מתאים בשטח.

אני סבור שכמו שאנו טוענים שהמטפסים חסרי מודעות לשמירת הטבע כך גם הרשות חסרה מודעות לספורט זה. ניתן לראות זאת בקלות על פי הרשימה שמופצת על ידי הרשות של 'האתרים המותרים בגלישה בשמורות הטבע', הכוללת 20 אתרים בכל הארץ, ומהם רק כשלושה אתרים טובים גם למטפסים. רק אתר אחד מהם, בשילה, מיועד לטיפוס בלבד. למעשה במשך השנים מ 1990- ועד ל 1995- נוספו רק שני אתרים לרשימה זו, ואחד מהם מיועד לטיפוס בלבד, (שזה כמובן הכיוון הנכון לשינוי שצריך לבוא ומראה שהדבר אפשרי, אלא שאתר אחד הוא מעט מדי). למעשה עד 1995- המילה טיפוס כלל לא הוזכרה ברשימה זו וגם כיום כותרת הרשימה היא 'אתרים המותרים בגלישה'. לדעתי צריכות להיות שתי רשימות נפרדות. אתרים המותרים בגלישה עם סיווגים מתאימים, ואתרים המותרים בטיפוס בלבד.

אפשר לתת אישור לאתר במגבלות מסוימות לפי החלטת המחוז האחראי (הגבלת מספר המטפסים באתר בו-זמנית, הגבלת הפעילות לעונות מסוימות - כמו בשמורת ברכות הדגים שבמעגן מיכאל שבה הביקור אסור בתקופת הקיץ - עונת הקינון).

האכיפה באתרים אלה תיעשה קודם כל על ידי פקחי הרשות, ובידם תהיה הסמכות להפסיק טיפוס של אדם שאין לו תעודה מוכרת על ידי הרשות (כמו רשיון ציד). חבר מועדון או מדריך שביצע עברה של שמירת טבע, תישלל ממנו חברותו בנוסף לקנס של הרשות ולהחרמת הציוד (אולי אפשר להגדיל את הקנסות וליצור עונשים מרתיעים בד בבד עם התרת אתרים נוספים לטיפוס). אפשר ללמוד דוגמה מפרויקט 'נאמן ניקיון' של המשרד לאיכות הסביבה, וכך לחלק לחברי המועדון, עם דפדפת המידע על שמירת הטבע, גם טָפסים לכתיבת דוחות על מטפסים עבריינים. רצוי לתת ל'נאמני טיפוס' אלה גם סמכות מוגבלת כמו זן הניתנת לנאמני הניקיון. לדעתי יהיה שיתוף פעולה כזה כי הם גם ירצו לעזור בשמירה על הטבע וגם יחששו מפגיעה בשמם של כלל המטפסים על ידי מעט עבריינים.

התכנית המתוארת לעיל הוכנה על פי בקשת גורמים ברשות שמורות הטבע והוגשה לעיונם של אותם גורמים. מאז לא נתקבלה כל תשובה או תגובה לתכנית זו. המועדון האלפיני ונציגיו פועלים בדרכים נוספות להשגת אותה מטרה.

סדר היום לישיבה השנתית של המועדון

I. סיכום השנה שעברה.

II. אישור התקציב לשנים הקודמות.

III. בחירת ועד חדש: בעלי התפקידים: יו"ר, אחראי עלון, אחראי תחרויות, רכז הדרכה והשתלמויות, אחראי קשרי פנים (אי"ל, רשות הספורט, רשות שמורות הטבע), אחראי קשרי חוץ (מועדונים בחו"ל, משלחות), גזבר.

IV. תכנון וקביעת מדיניות לשנה הבאה.

סין / יוחאי ליליאור

לפחות על הקרחון אף אחד לא יכנס בך מהצד, אבל באמצע צ'נגדו בירת סצ'ואן עם יותר ממיליון סינים על אופניים ואיש במדים בכל צומת שעושה טאי צ'י לאורך היום וקוראים לו שוטר תנועה, הסיכויים להיפגע גבוהים.

אני רוצה להודות למועדון האלפיני בכלל ולאבנר רוטשילד בפרט שאפשרו לי את הנסיעה לסין.

אתם בודאי מכירים את תו התקן שמופיע על ציוד הטיפוס : UIAA. גוף זה, במקרה גם מארגן משלחות לחו"ל, כאשר מטרתן היא תמיכה באלפיניסטים צעירים (25 ומטה) ופתיחת אתרים אלפיניים חדשים, שולח הזמנות למועדונים האלפיניים השונים בעולם ומבקש לבחור שניי מטפסים/ות, או יותר, אשר ייצגו את המועדון כאשר עדיף שיהיו בעלי כישורים מתאימים, לדוגמה נסיון בטיפוס על קרח ומסלולים אלפיניים. האזור המיועד השנה הוא בסין, חבל סצ'ואן, על גבול טיבט, רכס הצ'ולה שאן.

נפגשנו במלון 'טרפיק' כ- 20 מטפסים ממדינות שונות - הולנד, שוייץ, סלובניה, בלגיה, צרפת, אירלנד, קוראה ודרום אפריקה. כולם נראו לי כמו נבחרת העולם בכרסום קרח ולעיסת סלעים וזה לפני ארוחת הבוקר. בקבוצה היו שתי בנות, האחת הולנדית והשניה דרום אפריקאית.

המארחים הרשמיים שלנו הם המועדון האלפיני הסיני, שלוחת סצ'ואן, משמע הרבה גינונים וטכסים, ארוחת ערב מפוארת וטלוויזיה מקומית שהתפוצה שלה היא אזור סצו'אן (כ- 10 מליון איש באזור הקרוב). מה שדי אכזב זה שלמחרת יום הקניות והסידורים לא הכירו אותנו בעיר.

ב 9/9/97 אנו מעמיסים את משאית הציוד, עולים על האוטובוס וכשלפנינו טויוטה לנד קרוזר כסיור קדמי מתחילים את הנסיעה שאורכה כ- 900 קילומטר בארבעה ימים, דבר שמלמד רבות על טיב ואופי הדרך. על הדרך לבדה אפשר לכתוב מספר עמודים אך מפאת קוצר רוחי ועצביו של אורך עיתון זה נקצר. נאמר רק שהדרך לשם וחזרה היא השלב המסוכן והקשה ביותר במשלחת זו.

המשך יבוא...

על חבלים וקשרים / אנדריאה ענתי

שאלה: מתי משתמשים בלולאה על חבל מתוח שלא בקצה החבל? מקובל אצל מטפסים שלולאת שמינית פסולה לצורך זה (ציור 2). האם הכלל מוצדק? ואם כן האם הלולאות המתוארות בציורים 2, 3, ו- 4 מותרות במקומה?

תשובה: לולאה על חבל מתוח שלא בקצה החבל שימושית בכמה מקרים, למשל כשמעלים תרמיל או ציוד ע"י משיכה מלמעלה (Hauling) ומעוניינים להרחיק את התרמיל מן הסלע ע"י משיכת המשך החבל מלמטה כלפי חוץ. אבל שימושה העיקרי הוא בעליה בשיפועי שלג, כשמספר המטפסים הקשורים לאותו החבל יותר משנים. הנוהג אז הוא שהמטפסים שאינם בקצות החבל מתקשרים באחת הלולאות המתוארות בהמשך.

בנוגע ללולאת שמינית: היא בטיחותית מאוד וחזקה מאוד, אבל רק כשהמתח מופעל בין הלולאה עצמה לבין החבל. שימוש בלולאת שמינית כמובא בציור 1 - אין אפילו להעלות על הדעת. נפרט ונסביר להלן את כל השיקולים, אך לפני כן כדאי להבהיר את המושג ניפ (Nip).

ניפ הוא מקום, בתוך הקשר, שבו מופעל החיכוך והמונע את החלקת החבל בקשר. ישנם בדרך כלל שני ניפים בתוך קשר, אחד לכל קצה של הקשר. קטע החבל (בתוך הקשר) שבין שני הניפים, אינו משתתף בבטיחות או בחוזק הקשר, ולכן ככל שחלק זה קצר, הקשר יותר קומפאקטי. בלולאות, כמובן, קטע זה אינו מיותר שכן הלולאה עצמה היא חלק מקטע זה שבין שני הניפים. ניפ מצוי כמעט תמיד (פרט לכמה קוריוזים בודדים) במקום שבו החבל מכופף במידה זו או אחרת.

לגבי חוזק הקשר מפני קריעה ידועים שני עקרונות:

ככל שכפוף החבל בניפ הינו פחות חד - הקשר יותר חזק.

עקרון ראשון:

ככל שהניפ בנקודה פנימית יותר בקשר (ולא קרוב לכניסה או ליציאה של החבל) - הקשר יותר חזק.

עקרון שני:

לגבי בטיחות הקשר מפני החלקה, מיקומו או מצבו של ניפ קובע די מעט, אבל המעט הזה הינו במגמה הפוכה לעקרון השני: ככל שכפוף החבל יותר חד - הקשר יותר מחזיק נגד החלקה.

צריך להעיר כאן שהאמור לעיל מהווה קירוב טוב מאוד, אך אינו מדויק בתכלית. התיאוריה השלמה יותר מורכבת, אין היא מוסיפה הרבה להבנה, ולא נראה שהיא נחוצה בדיון שימושי- מעשי.

ועתה לשתי השאלות שנשאלו:

לולאת שמינית:

I. כשהמתח בא בין הלולאה עצמה לבין אחד החבלים היוצאים ממנה (שימוש מקובל) שני הניפים באים בנקודות המסומנות A ו-B בציור 1. הן נקודות מאוד פנימיות ובעלות כיפוף לא חד. זה עונה על שני העקרונות. לולאה זו, לכן, מצוינת. בנוסף לזה, בניף של הלולאה (במסומן ב- B בציור) המתח מחולק לשני חבלים וכל אחד מהם מועמס במחצית המתח בלבד.

II. כשהמתח בא בין שני הקצוות של החבל, שני הניפים באים ממש בכניסה וביציאה מהקשר (הנקודות המסומנות C בציור 1), והכפוף בהן הוא חד. שימוש זה, לכן, בלתי קביל מכל הבחינות.

לולאות אחרות על חבל מתוח

הלולאה המתוארת בציור 2 היא לולאת פרפר (Butterfly). זאת המתוארת בציור 3 היא לולאת תותחן (The Artillery Bight). שתיהן לולאות מקובלות ומותרות לשימוש. בדיקה לפי שני העקרונות שהובאו לעיל מיידית (תרגיל טוב, אגב, למי שאינו מורגל בבדיקות מסוג זה), ומראה עדיפות ברורה ללולאת התותחן על פני לולאת פרפר. אף כי גם לולאת פרפר נחשבת ל'כשרה', לולאת התותחן היא המומלצת מבין השתיים. שים לב שלולאת הפרפר סימטרית (הלולאה עצמה יוצאת חציה מלמעלה וחציה מלמטה, כמתואר בציור 2) ואילו לולאת התותחן אינה סימטרית (שני צדי הלולאה יוצאים מלמעלה, כמתואר בציור 3), ונשאלת השאלה: היש כיוון מועדף, או שניתן להפוך את הכיוון כרצוננו? אם נבחן את לולאת התותחן לפי שני העקרונות שהובאו לעיל יתברר מיד שאם הלולאה נועדה לשאת מתח כלפי מטה (משקל, או נפילה של מטפס על שיפוע שלג) הכיוון המועדף הוא זה שבו הלולאה יוצאת מלמעלה וממשיכה כלפי מטה (כמו בציור 3) ולא להפך.

הלולאה המתוארת בציור 4 אינה אלא שיבוש של לולאת התותחן בצורתה הנכונה (ציור 3), פחות קומפאקטית ממנה ולכן גם פחות חזקה ופחות בטיחותית, אבל לא במידה חמורה. אפשר לומר שצורה זו מהווה בעיקר פגיעה בסגנון , ולא כל כך בחוזק או בבטיחות.

קיימת לולאה נוספת המוזכרת בספרות המקצועית, והיא מתוארת כאן בציור 5. בראון והנטר מכנים אותה בשם 'פרפר אלפיני', ואילו בספרי של סמית היא מופיעה בשם 'לולאת רתמה'. בלולאה זו אין הגבלה במספר חצאי הסיבוב המהווים את בסיסה ; בדומה לקשר 'פרוסיק הידוע', אפשר להוסיף עוד חצי סיבוב (או, עקרונית, מספר חצאי סיבוב אם החבל בעל מקדם חיכוך קטן במיוחד) בהתאם לנסיבות, למשל כמתואר כאן בציור 6.

לסיכום: כל לולאה על חבל מתוח מהווה נקודת תורפה במערכת. בלולאת שמינית או לולאת ב׳הן הדבר חמור במיוחד, ובשאר הלולאות המוזכרות כאן - פחות חמור. הלולאה המומלצת מבין אלה היא לולאת התותחן (ציור 3), הקומפאקטית, ההחזקה, והפשוטה מבין חברותיה. הכיוון המועדף בלולאת התותחן הוא זה שבו הלולאה עצמה באה מהכיוון הנגדי לכ׳ח המופעל עליה.

בזהירות על שיפועי שלג!